

[Hanne Reintoft.]

for alle. Det vil udjævne forskellene, og det vil forbedre vilkårene for en meget stor procentdel.

Lad mig dertil føje, at man i mange lande nærer en langt dybere veneration for sine veteraner i kampen mod fascismen, end vi gør. Man behøver ikke gå længere end til Norge og DDR. Hvordan stiller vi vore modstandskæmpere? Vi stiller dem som en lille gruppe med lave indtægter, der udelukket fra samfundet på grund af sygdom tit lever en isoleret og ikke altid påskønnet tilværelse belastet af situationer, hvor man bestandig skal søge om de mindste forbedringer, og også belastet af den situation, at de ved, at deres ægtefælles sociale vilkår ved deres død er tvivlsomme. Hvordan burde vi her i 1970, 25 år efter befrielsen, kunne have sagt til os selv, at vores modstandsfolk mod den tyske nazisme levede? Vi burde kunne have sagt, at det var en højt agtet gruppe, der under økonomisk gode forhold havde lejlighed til at delagtiggøre vort samfund, til at delagtiggøre vor ungdom i deres erfaringer vedrørende fascismen, når den er værst, og i kampmod og offervilje, når det er bedst, en gruppe, der med sin særlige erfaring og indsigt blev brugt af samfundet, og som samfundet hagede om. Vi fik ikke lavet en lov, der var god nok, i 1945. Vi har pyntet lidt på den, men vi har ikke taget konsekvenserne af den i og for sig triste udvikling, at mange mennesker var skadet for livstid.

Jeg vil gerne sige til det, hr. Kurt Brauer sagde — nu er det jo ikke min skyld, at jeg ikke deltager i udvalgsarbejdet, det havde jeg intet imod, det er faktisk det danske såkaldt demokratiske systems skyld — at dette er ikke et ændringsforslag, der er partipolitisk i, og jeg ser meget gerne, at man overvejer det, for det, det drejer sig om, er at hjælpe de mennesker. Jeg er i meget høj grad villig til at vente med at stille det ændringsforslag til afstemning ved tredje behandling og henstiller meget — også til venstres ordfører, som vel nok har ment, at dette

beregningsgrundlag skulle ændres — at man ser velvilligt på at få det lovfæstet, så vi sparer statsadministrationen og får klare, enkle, ikke-diskriminerende regler.

Formanden: Jeg opfatter disse bemærkninger sådan, at ændringsforslaget uden for betænkningen af Hanne Reintoft (se sp. 4322) er taget tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, er det bortfaldet.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg vil takke ordførerne, og jeg vil takke udvalget for det meget grundige og interesserede arbejde, der er udført. Nu har der jo været en ganske fyldig diskussion om beregningsgrundlaget. Jeg forstår nu, at ændringsforslaget er taget tilbage, men jeg forventer at møde det igen ved tredje behandling, og jeg synes derfor, det må være rimeligt at gøre opmærksom på, at denne lov omfatter en række højst forskelligartede grupper, hvorfor man ikke i alle tilfælde ville finde, at en årslønsfastsættelse på 8.000 kr. var rimelig; det synes jeg man må have lov at fremhæve. I nært beslægtede love har vi tilsvarende principper, hvor man fastsætter årslønnen inden for et maksimum.

Derimod kan jeg være enig med udvalget i og kan acceptere de hensyn og de tanker, som har ligget bag udvalgets bemærkninger i betænkningen om, at § 31 må administreres med særlig hensyntagen til den indtægt, som den pågældende, alle forhold taget i betragtning, ville have haft udsigt til at opnå, snarere end til den faktisk oppebarne indtægt forud for skadens indtræden. Jeg vil også i denne forbindelse henlede opmærksomheden på — som jeg havde lejlighed til at gøre det under et samråd med udvalget — at man netop fra ulykkesforsikringsrådet har anlagt en anden praksis.

Med disse få bemærkninger slutter jeg med en tak til udvalget for dets arbejde.

Hanne Reintoft: Det er rigtigt, at ændringsforslaget vil komme igen ved tredje